

Laivas

Savaitinis Laikraštis

No. 44. Spalis (Oct.) 27, 1923. Metai III

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:

Metams \$1.50
Pusei metų 75c
Vienas numeris 5c

Subscription Rates:

One Year \$1.50
Six Months 75c
Single Copy 5c

“DRAUGAS” PUB. CO.,

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

LTSR vaist
respublikos
biblioteka

XXIV-sis SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Šv. Mišių Lekcija (1, Tessel. 2-10).

Broliai. Ačiu sakome visuomet Dievui už jumis visus, atmindami jumis mūsų maldose be paliovos, atmindami prieš Dievą ir mūsų Tėvą, jūsų tikėjimo darbą, ir vargą, ir meilę, ir ištvermę viltyje į mūsų Viešpatį Jėzų Kristų: žinodami, Dievo numylėtieji broliai, jūsų išrinkimą, nes mūsų Evangelija nebuvo pas jus tik žodžiuose, bet ir galybėje ir šv. Dvasioje ir didžioje pilnybėje, kaip jūs žinote, kitokiais mes buvome jūsų tarpe dėl jūsų. Ir jūs tapote mūsų ir Viešpaties pasekėjais, priimdami žodį didžiame prispaudime su šventosios Dvasios džiaugsmu taip, kad tapote pavyzdis visiems Makedonijoje ir Achajoje. Nes nuo jūsų pragarsėjo Viešpaties žodis ne tik Makedonijoje ir Achajoje, bet ir visur pasidarė žinomas jūsų tikėjimas į Dievą taip, kad mums nėra reikalo ką nors apie tai kalbėti. Nes jie patys pasakoja apie mus, koki turėjome įėjimą pas jumis, ir kaip jūs atsivertėte nuo stabų prie Dievo, kad tarnautumėte gyvajam ir tikrajam Dievui ir lauktumėte iš dangaus Jo Sūnaus, Jėzaus, kuri Jis prikėlė iš mirusių, kuris mus išliu-savo nuo ateinančios rustybės.

Šv. Mišių Evangelija (Mato 13).

Anuo metu, pasakė Jėzus minioms šitą prilyginimą: Panaši yra dangaus karalystė garstyčių grūdai kuri paėmęs žmogus pasėjo į savo lauką; kurs nors mažiausias yra iš visų grūdų, bet kuomet išauga, didesnis yra užvisas daržovės ir tampa medis, taip, kad oro paukščiai atleikia ir gyvena ant jo šakų. Ir kitą prilyginimą jiems pasakė: Panaši yra dangaus karalystė raugui, kuri ėmusi moteriškė įmaišė į tris mieras miltų, kol visa surugo. Tą visą Jėzus sakė minioms prilyginimais, ir be prilyginimų jiems nekalbėjo, kad išsipildytų, kas pasakyta yra Pranašo, sakančio: "Atidarysiu prilyginimais mano burną, išpasakosiu paslaptinius nuo pasaulio sutvėrimo dalykus."

MIRUSIŪJŲ PAMOKSLAI.

Ne raštais, ne žodžiais gyvais jie kalba mums. Bet kalba jų gyvesnė už daugelio kalbėtojų širdies šauksmą. Nėra nieko iškalbingesnio už kapų tylą. Tyloj geriau girdėtis. Reikia tik įsiklausyti ir mokėti suprasti. Mirties tylai kalbant plaukai stojas ant galvos, mirtinoje baimėje gimsta nauja gyvybė.

Lapkričio antroji diena, mirusiųjų diena. Pasiklausykime mirusiųjų kalbos pamėginkime ją suprasti, aplankykite bent dvasioje tas vietas, kur kitados gyvi ir galingi, guli tyliai, amžinai.

Egypto karalių kapai.

Galingi buvo tie karaliai-faraonai. Prieš juos drebėjo visas tuomet žinomas žmonėms pasaulis. Jie buvo gyvybės ir mirties viešpačiais.

Savo galybės paminėjimui jie gyvi budami per visą savo amžių statėsi paminklus. Buvo tokių faraonų, kurie per pusę šimto metų nieko nedarė, tik rūpinosi savo kapą prirengti. Ir statė didžiausius murus, kuone iki debesų siekiančius, iš neapsakomai didelių akmenų. Arba liepdavo iškalti uolos viduryje, giliai, giliai, už vingių-vingių neprieinamą kambarėlį giliai. Ir per kokį pusę šimto metų dirbdavo tokiems kėpams priruošti kas dieną po 100,000 žmonių. Padarydavo žmonės murus neapsakomos didybės ir tvirtybės. Kuomet faraonas mirdavo, suvyniodavo jį ir permirkytas kažkokiais stebėtiniais vaistais drobules taip, kad tukstančius metų nesupuvęs išbutų. Nunešdavo jį kuną ir padėdavo giliai, giliai, užmurydavo tvirtai, tvirtai. O kartu su juom sudėdavo visus jo žemiškos galybės

ženklus: turtus, auksus ir sidabrus bei brangius akmenius. Užmurydavo taip, kad gyvas žmogus nei atkastų, nei at-rastų.

Atradus.

Ir vienok žmonės atrado, iškasė. Dabar tuose milžini-
iškuose kapuose, piramiduose — tuščia vieta. Arabai —
piemenis išvogę visas brangenybes; anglai išvežė galiunų
kūnus ir rodė už pinigus Londono muzėjuje. Ir stovi tuš-
ti jų kapai. Tie, kurie debesų tebesiekia ir šiandieną.

O tie kapai, kurie uolose ir gilių giliausiai žemėje bu-
vo iškalti, tie nė nebežinomi tapo. Yra tokia įduba didžiau-
sia Egipte, “Karalių slėniumi” ją vadina. Ir šiemet te-
nai atkasė vieno galingo karaliaus kapą. Visas jįsai buvo
smiltimis taip užpiltas, kad jokio ženkle nebebuvo. Atka-
sė žmonės vieno iš jų buvusiąją garbę. Bet tenai karalių
slėnys, tenai jų šimtai palaidotų guli. Niekas nežino jų vie-
tos. Ir iškasti juos ima tiek laiko ir vargo, kiek imdavo
vargo iškalimas uoloje garbingo kapo.

O kuomet atrado, kas per garbė? Paėmė kuną, turtus
ir deimantus, pasidalino žmonės. Kuną vėl rodys muzie-
juje, auksą vogs viens nuo kito žmonės. Ir galingo kara-
liaus visa atmintis bus ta, kad gatvės vaikezpalaikis patė-
kęs į muziejų pasijuoks iš numirėlio kaulų, kad negražus...

Nuo tų, kurie viską turėjo — nebeliko nieko. Prieš
kuriuos visi drebėjo, nebebijo niekas. Visas pasaulis, gy-
vi žmonės ir šalti akmenis buvo pilni jų garbės. Dabar jų
vardų niekas nebežino, nebeiškaito.

Ir laikyti jų kūnus reikia po stiklu, nes taip sutrunėję
yra, kad pustelėjus subirėtų.

Nekrikščionių kapai.

Turkijoje muzulmonai gyvena, į Dievą tiki ir Mahometo rojų. Jų kapai — žemė sausa išdžiuvusi karštame ore, oė lašo vandens, tik kur nekur kiparisaĩ medžiai, kaip stulpai, statūs, nejudą, negyvi. O žemė ta prislėgta dar kur nekur sunkiu akmeniu, rodos tam, kad iš tos ištroškusios žemės neatsikeltų niekuomet numirėlis. Begalo sunkų išpuđį daro muzulmonų kapai. Nėra juose nei atminimo nei vilties. Yra tik užkastų į žemę žomgiškų atmatų...

Panašiai žydų kapuose. Akmenis, akmenis ir medžiai. Medžiai rodos šiek tiek gaivina mirties išpuđį, bet kas per laimė, jei iš žmogaus beliko tik maistas medžių šaknims? Kas per džiaugsmas, kad akmuo ant kapo užristas rodo tik tam, kad numirėlis neatsikeltų ir neimtų žmonių baidyti. Ir vienok baido. Nes tamsioj naktij rudenį vėjui kaukiant nėvienas nenori eiti pėsčias Lietuvoje pro žydų kapus. Bangu ir gana. Nėra ir tenai kapuose vilties...

Stabmeldžiai senoviškieji ir šių dienų, kad nebutų taip baisu, papuošdavo mirusiųjų kapus. Senovės kapuose rasi pastatytus jaukius namelius mauzolėjus... tuščius, be gyventojų. Rasi akmenines gyvenusių stovyklas, su akmeninėmis akimis, negyvus. Rasi gražų indą, urną, kurion dėdavo sudegintųjų numirėlių pelenus. Pelenus vėjas išpuštė. Ir stovi jos tuščios... Dabartiniųjų stabmeldžių kapuose, rasi gražius akmenius, bet akmenius negyvus. Čia stulpas... nulaužtas. Čia medžio paveikslas... sutreškinto audros. Čia žibintuvo... užgesinto. Vėl kitur inkaro, vilties ženkle, bet... sulaužyto paveikslas.

O ant mūsų lietuviškų stabmeldžių kapų dar blogiau.

Pastato paminklus tokius, kaip ir ant katalikiškų kapinių, su kryžiais, su vilties ir amžinos gyvybės ženklų. Bet netikėdami į Dievą, atsimetę nuo Bažnyčios, mūsų bedieveliai, mirusius minėdami šoka, dainuoja ir geria ant kapų. Tėnai paminklai — žmonių apgaudinėjimo ženklai.

Katalikų kapa:

Kaip kitiškai mūsų katalikų kapuose. Pirmiausia ką pamatysi, tai kryžiaus ženklas. Kiekvieną kapą jisai dengia. To kryžiaus, ant kurio mirė Tas, “Kuris mūsų mirtį mirdamas panaikino ir prisikeldamas mūsų gyvybę atitaisė.”

Tais kryžiais žymėdavo krikščionys kitiškai per visus amžius savo mirusiųjų vietas. Ir tuomet, kuomet požemiuose, katakombose, laidodavo po altoriais, ant kurių švenčiausioji Mišių auka buvo atnašaujama. Ir tuomet, kuomet iš persekiojimo urvų išėję į šviesą, kryžių pakėlė į aukščiausius bokštus ir ant karalių galvų.

O po tais kryžiais dėjo parašus: “Amžinoji šviesybė tegul jam šviečia.” “Miegok ramybėje.” “Ilsėkis Dievuje.” “Gyvena su šventaisiais.” “Dievas jį teatsimeina.” “Tikiu į amžiną gyvybę.” “Amžiną atilsį duok jam, Viešpatie.” “Pasigalėk mūsų, Viešpatie, sulyg savo begalinio gailestingumo.” “Atleisk mums mūsų nusidėjimus.” “Kristus gyvas, viešpatauja, valdo,” ir taip toliau.

Kiekviename paraše, kiekviename paminkle viena ir ta pati mintis visuomet, kurią išreiškė dar Jobas: “Tikiu, kad mano Atpirkėjas gyvas ir paskutiniuoje dienoje prisikelsiu.”

Visi kapai tiesą sako.

Ir senovės Egipto, ir nekatalikų musulmonų, žydų, liuterių, ir stabmeldžių kapai, ir mūsų katalikų kapai, — visi jie tiesą sako.

Galingų žemės viešpačių kapai, jų išniekinta, išnaikinta didybė pirštu parodo mūsų puikybės tuštumą. Nekatalikų kapai, nors tikinčiųjų į amžinąjį gyvenimą, mums primena, kad tas tikėjimas, nestiprus, mirties akyvaizdoje ir baimėje nyksta ir nei mirusiems, nei gyviems paguodos neatneša. Stabmeldžių kapai, žemiškomis grožybėmis mėgina pridengti kapo supuvimą. Nei nesistengia vilties priduoti, širdį paguosti gyvybe. Vienintėlė stabmedžių paguoda — žemės grožybė ir užmiršimas. Bet mirties akyse prapuola visa žemės grožybė. Ir savo brangiuosius palaidojus, sunku yra užmiršti, kad ir mums patiems reikės mirti. Mirtis kiekvienam gyvam žmogui ir sopulį ir baimę atneša.

Ispanijoje gyveno begalo graži karalienė, Izabella. Visų buvo mylima ir už grožybę ir už savo širdies gerumą. Vienas iš jos garbintojų ir mylinčių tarnų, Gandijos kunigaikštis Bordžija, iškeliavo toli. Sugryžęs rado, kad jo brangioji karalienė pasimirė. Norėjo tad butinai pamatyti jos kuną. Atidarytas tapo grabas ir kunigaikštis apalpo: iš gražiausios karalienės beliko puvėsin šlykščiausių kruva.

Tuomet kunigaikštis pametė pasaulį. Stabmeldžio — kuno akys jam parodė, kad ir didžiausioji grožybė ir karališkoji didybė — puvėsiais virsta. Katalikiškosios dvasios akis jam pasakė apie amžiną gyvybę ir jos begalinę reikšmę, apie vienintelį reikalą pasmerktųjų mirti žmonių.

Tad pametęs savo kunigaikštystę, turtus ir garbę, tapo vienuoliu. Ir šiandieną jisai ant žemės ir danguje yra žinomas kaip šventasis Pranciškus Bordžija.

Tegul mirusiųjų pamokslai ir mumis panašiai pamokina. Tegul karalių kapai mums pasaulio tuštybę parodo. Tegul stabmeldžių ir klaidatikių kapai mumis prie krikščioniškos vilties pririša. Tegul katalikiškieji kapai mums tą viltį atgaivina. O kiekvienas kapas tegul verčia mumis:

Tarti Dievui ačiu, kad turime amžinos gyvybės tikėjimą.

Taisyti gyvenimą taip, kad į gyvybę amžiną patektume.

Melstis už savo mirusiuosius: “Amžiną atilsį duok jiems, Viešpatie!”

G I N Č A S.

Petras ir Jonas, abu uolūs katalikai, smarkiai vieną kartą susiginčijo. Ginčas kilo dėl šio klausimo: “Kas yra geriau? Ar melstis už nusidėjėlius, kad atsiverstų — ar melstis už dušias esančias skaistykloje, kad joms palengvintus kančias?”

Petro nuomonė.

Petras laikė nusidėjėlių pusę. Jisai sakė: “Nusidėjėliai yra vargingoje padėtyje. Jiems praradus Dievo malonę, grėsia pavojus amžinos prapulties. Be to, piktoji dvasia juos nuolat gundo, kad nesikeltų iš nuodėmės klampinės, ir stumia tuo budu į amžinos pražuties bangas.

Gi sielos skaistykloje yra šventos, joms negrėšia pavojus pražuti — joms užtikrintas dangus, į kurį anksčiau ar vėliau eis.”

Jono nuomonė.

Jonas gi gynė sielų skaistykloje kenčiančių reikalą. Jisai sakė:

“Nusidėjėliai, tiesa, yra vargingoje padėtyje, bet jie patys save laiko šitame varge. Jie juk gali pamesti nedorybės kelią. Dievo malonė juos nuolat žadina ir ragina atsiversti. Sielos gi skaistykloje, laikomos lyg surištos kojomis ir rankomis, negali pačios pasiliuosuoti iš baisiausių kančių bausmės.

Štai pavyzdys. Ateina pas tave du ubagu prašydamu išmaldos: vienas, drutas ir sveikas vyras, galįs dirbti ir užsidirbti, bet jisai pamėgęs tinginiauti bevelija gyventi skurde ir išnaudoti kitų gerumą; — kitas gi ubagas, liguistas, susilpnėjęs, negalįs nieko dirbti, tik maldauti gailėtingų žmonių pagalbos.

Kuris gi vertesnis yra, kad ištiestum pasigailėjimo ir pagalbos ranką?

Panašiai yra mūsų klausime. Nusidėjėliai patys save kankina. Jei tikrai norėtų, galėtų sau pagelbėti ir pasikelti iš savo dvasios skurdo ir vargo. Sielos gi skaistykloje esančios negali patys sau palengvinti savo baisaus likimo; o budamos Dievo malonės stovyje, jos yra Dievui patinkamos ir vertos, kad mes jų pasigailėtumėm.”

Sapnas išriša ginčą.

Jono įrodymai neįtikino Petrą ir jisai užsispyręs laikėsi savo nuomonės.

Bet štai vieną nakti Petras turėjo baisu sapnā. Žmogus baisesiai išvargęs ir kankinamas žiauriausiomis kančiomis pasirodė jam, ištiesdamas į jį rankas ir maldaudamas pagalbos. Šitas sapnas nedavė ramybės Petruui per visą naktį. Atsikėlęs rytą jisai negalėjo atsipeikėti, jam vaidenosi sapne matytas žmogus su ištiestomis į jį rankomis. Nieko nelaukdamas Petras pradėjo uoliai melstis ir aukoti savo gerus darbus už sielas skaistykloje kenčiančias.

Šv. Tomo nuomonė.

Jono nuomonę patvirtina garsusis Katalikų Bažnyčios mokslinčius Šv. Tomas Akvinitis, kursai štai ką sako:

“Malda už mirusius yra malonesnė Dievui, negu malda už gyvuosius, kadangi mirusieji negalėdami patys sau pagelbėti, daugiau yra reikalingi mūsų pagalbos, ne kaip gyvieji, kurie gali savo gerais darbais permaldauti Dievo rustybę ir surinkti nuopelnų amžinybei.”

Išvada.

Nėra abejonės, kad melstis už nusidėjėlių atsivertimą, yra gera ir labai girtina. Bet ne mažiau tikra yra, kad melstis už sielas skaistykloje kenčiančias, yra geresnis ir daugiau girtinas galeistingumo ir artimo meilės darbas.

IŠ MISIJONORIŲ GYVENIMO.

Kateketo papasakojimas.

Šv. Antano misijoje (Afrikoje) jau dienos darbai pasibaigė, viskas nutilo, atėjo vakaras. Tėvas misijonorius po

sunkių dienos darbų, po vakarienei paprastai sėsdavosi prie koplyčios durių su savo pagalbininkais — kateketais ir įvairias istorijas pasakodavo. Kartais liepdavo ir kateketams šį tą papasakoti iš savo gyvenimo arba iš dienos įvykių. Tankiausiai kalbėdavo apie pagonų atsivertimą, apie jų mokymą poterių ir J. Kristaus mokslą. Geriausiai kalbėdavo kateketas — juodukas, Petras, ir jo įdomiai visi klausydavo. Tad jam šį vakarą Tėvas paliepė šį tą papasakoti.

— “Praeitą trečiadienį,” — kalbėjo Petras, — “pranešė man vienas vyresniųjų mokinių, kad senis Mbula kaimo gale labai ussirgo.” — “Nuėjome aš ir mano tėvas, — sakė vaikas, — “prikalbinti, kad priimtų krikštą, bet nieko negelbėjo. Visus mūsų prirodimus senis paskaitė prasi-manymais ir pasakomis nuo baltųjų gautais.” — Tuomet, — tęsė toliaus Petras — užbaigęs vaikus mokyti nuėjau pats pas senį. Radau jį gryčioje prie ugnies. Išdžiuvęs, susilenkęs vien oda ir kaulai. Man pasveikinus jį, atsakė šiurkščiai ir nuolat žiurėjo į mane, kaip norėdamas pasakyti: “O tavo koksai piktasis čia atnešė?” — Kalbėjome apie šį, apie tą, o ant galo prisiminiau apie jo ligą.

— Ar senai jau sergi?

— Nuo to laiko, kaip šieną pioviau.

— Tad bus jau du mėnesiai. Ar negeriau dabar?

— Ne. Baisiai man skauda po krutine ir čia, — sakė senukas ranka trindamas skaudančias vietas.

— Tai negreitai išgyysi?

— Rodos, kad greitai, bet kapuose.

— Į kapus tiktai kunas gulsis, o su dušia kaip bus?

— Dvasia eis pas tėvus.

— O kur jie yra?

— Arba aš žinau, — piktai sakė senis. — Musų burtininkas pasakojo, kad tenai, kur jie esą, — yra gerai.

Išaiškinau tad jam, iš kur turime dušią, iš kur šis pasaulis paeina; pasakiau, ko nuo musų Sutvėrėjas reikalauja ir koksai yra musų galas. Senis klausėsi su nuoduota ramybe, ant galo piktai nusijuokė: "Gerai, — tarė, — tave išmokino baltieji, bet kas link manęs, tai aš jau per senas. Kiekviena tauta, matau turi savo Dievą: Baltieji savo, o mes Juodieji savo: "Bišeko." — "Bišeko?" bet tai dvasia merginos, kuri, kaip girdėjau prieš kelius metus pasimirė. — Ir ji, kaip ir mes, esame darbu Aukščiausios Dvasios. — Dievo, bet "Bišeko" pačiu Dievu nėra ir negali būti."

— Dievo, bet pačiu Dievu nėra ir negali būti.

— O iš kur tu žinai? Ant galo, duok man ramybės—tarė supykęs. — Tad nenori, su manimi kalbėti? — Eik šalin, tarė senis su koku tai, man nesuprantamu piktumu, žiurėdamas į kertę, kur stovėjo ragotinė. Ką turėjau daryti? Išėjau iš triobos, pats nežinodamas, ar eiti namon, ar dar syki mėzinti laimės. Ne norėjau progos apleisti. Tiesa, pasikalbėjimas buvo sunkus, norėjau pasilėti. Pamačiau už porą žingsnių nuo triobos akmeninį suolą, tad atsisdau truputį piktas ant savęs ir ant visų, nuleidau galvą į rankų delnus ir pradėjau mąstyti: ar čia vertaus neerzinti senio. Bet štai pamačiau Ražančių, kybantį nuo mano kaklo ir prisiminiau sau Mariją. Atkalbėjau dvi paslaptis už tą nelaimingąjį, pasijutau labai sutiprintas.

Grižtu atgal į grintelę ir randu ligonį prie ugnies. —

Na, kaip, ar užsnudai šiek tiek? — Vai ne, nemiegojau, bet mažiau apie tai, ką man pasakei. Nes ir mes juodieji tikime į Didįjį Dievą, tiktai man rodos, kad Jis nesirupina apie mus. — Bet tai nesąmonė. Nes ar sultonui nerupi, ką mes darome? Ar nebaudžia plėšikų ir žmogžudžių? — Nėra ko, Baltieji už mus gudresni, todėl nėra ką stebėtis, kad jie nuo seniai apie tai žino, jog Dievas už blogą gyvenimą baudžia, o geriesiems atlygina.

— “Bet Baltieji to neprasimanė! — atsakiau.”

Paskui išaiškinau kitas tikėjimo tiesas, kaip tai Dievo Sunaus Įsikunijimą, atpirkimą, šv. Bažnyčios įsteigimą, šventus Sakramentus ir ant galo šv. Krikštą.

— “Tad apkrikštyk mane, tarė ligonis, — kuomet pabaigiau aiškinti, — “nes juntų, kad mano dušia neužilga iš manes išleks.”

— O kad pagysi, ar dorai gyvensi?

— Noriu, — atsakė ligonis, — bet negalėsiu, nes po Krikštui tuojaus mane užkasite,— pridėjo jau šypsodamas.

Tad prirengčiau jį prie gailėsio sužadavimo ir aplliejau jo galvą, duodamas jam vardą Augustino. Ant rytojaus pranešė vienas mokinis, kad senas Mbulu staiga nakčia pasimirė.

Petras kateketa užbaigė pasakoti; visi laukė, ką Tėvas misijonorius pasakys. Bet jis pakėlė akis į dangų, kaip ko tai ieškodamas juoduose debesiuose. Pamatė — “Žiūrėkite, — tarė, — tenai toli į pietus, štai žvaigždės sudaro kryžių, išganymo ženklą. Tai priparodymas, kad gerasis Dievas atmena ir apie juoduosius žmones. — Eikime į koplyčią, dar kartą padėkoti Jam už viską.”

Kun. I. Kšyškauskas, Jezuitas.

“ŠTAI MANO TĒVAS.”

Garsusis prancužu rašytojas Liudvikas Veuillot'as štai kā rašo apie save patį:

“Jaunystėje buvau auklējamas be tikybos. Užaugęs ne tik, kad nežinoju svarbiausiu kataliku tikėjimo tiesu, bet dar jaučiau neapykantā prie Kataliku Bažnyčios.

Turēju mažu dukreļu, kuri buvo padykusi, nesuvaldoma, o be to kvailutē. Del jos už tai buvau nekantrus ir griežtas. Mano žmona ne kartā sakydavo man: “Palauk, kai dukrelē prieis prie pirmos šv. Komunijos, tuomet pasitaisys.”

Aš netikēju tam. Tuo tarpu mergytē pradējo lankyti katekizmo pamokas. Ir nuo to laiko pasidarē paklusni, kukli ir pilna meilēs ir prisirišimo prie musu. Tada tai atējo man mintis paklausti pačiam tū pamoku, kurios regimai pataisē mano dukreļu. Nuēju į pamokā. Išgirdau ten tiesu, apie kurias ligšiol neturēju jokio supratimo.

Nuo šio laiko pradėjau kitaip elgtis su mano dukteria. Jaučiau prie jos ne tiek meilēs, kiek pagarbos. Mačiau, kad aš stoviu už ją kur kas žemiau: ji mano nuomone buvo išmintingesnē ir geresnē už mane.

Jau tik viena savaitē beliko iki pirmosios Komunijos iškilmei.

Vienā rytā mergytē grįzusi iš bažnyčios po šv. Mišiu, atėjo į mano kambarį, kame aš buvau vienas.

“Brangus tėve!” — tarē — “mano Pirmos Komunijos diena jau arti. Bet aš negaliu eiti prie Viešpaties Stalo; aš turiu pirma gauti iš Taveš palaiminimą ir atsiprašyti Tave už visus nusižengimus, kuriu dasileidau ir už visus nemalonumus, kuriu nuo manęs patyriai. Prisimink,

tėve, visas mano paklaidas ir išbark mane gerai, kad pasitaisyčiau.”

“Mano vaikeli, tėvas yra pasiryžęs viską tau dovanoti.”

Pažvelgė į mane su ašaromis akyse ir apkabino mano kaklą savo rankutėmis.

“Mylimasis tėveli” — tarė — “turiu dar ką tau pasakyti.” —

Lengvai galėjau dasiprotėti, ko ji norėjo, nes mane sąžinė griaužė. Nerimastis suspaudė mano širdį.

“Eik” — pasakiau — “eik dabar; juk gali ir rytoj at-eiti.”

Vargšė mergaitė nežinojo, ką besakyti. Apsisuko ir nuėjo į savo kambarėlį.

Jai išėjus, man pasidarė be galo graudu ir gaila, kad jai šitaipos atsakiau. Atsikėliau ir ant pirštų galų prislinkau prie jos kambarėlio durų ir pažiūrėjau. Mano dukrytė klupojo prieš Šv. Panelės Marijos paveikslą ir meldėsi nuoširdžiai už savo tėvą. Tuomet patyriau, ką turi jausti kiekvienas pažvelgęs į šitą angelėlį. Tyliai grįžau į savo kambarį, atsisėdau ir pasirėmęs abiem rankom galvą, jūtau noro verkti, nes man širdis tiesiog plyšo nuo gaudumo.

Tik štai išgirdau lengvą šlamėjimą. Žiuru, mano dukrytė stovi priešais mane. Ant jos veido buvo matyti baimingumas, bet drauge drąsa ir pasiryžimas...

“Brangusis tėve” — tarė — “aš negaliu laukti rytojaus. Maldauju tave, eik su manim ir mama kitą sekmdienį prie Šv. Komunijos.”

Ašaros triško man iš akių. Apkabinau abiem rankom savo kudikį ir pasakiau:

“Taip, mano vaikeli, dar šiandien vesk mane pas savo nuodėmklausį ir pasakyk jam: “Štai mano tėvas!” —

Tuo budu didelis Bažnyčios ir tikėjimo priešas virto veikliausiu kovotoju už Bažnyčią Prancuzijoje. Tai padarė gero vaikelio malda.

K A S G I R D Ė T I ?

L i e t u v o j e .

— Nesenai įvyko moksleivių katalikų, taip vadinamų Ateitininkų susivažiavimas Kaune. Daugėja karštų katalikų skaičius. Ruošiasi jie ginti Lietuvos žemę nuo ištvirkimo ir bedievybės. Ypač gražiai veikia Žemaičių gimnazijose moksleiviai. Visi mokinasi sąžiningai, pratina save prie pamaldumo ir augina savyje katalikybės ir Tėvynės meilę.

— Paskirtas Amerikon naujas Lietuvos atstovas K. Bizauskas, nebužilga užbaigs reikalus Italijoje ir atvažiuos į Washingtoną.

— Sumanyta pastatyti aukščiausioje vietoje Kaune paminklą Dievo garbei ir padėkai už Lietuvos Nepriklausomybę. Ant Žaliojo kalno sumanyta pastatyti galinga, puiki bažnyčia-bazilika, didžiausia Lietuvoje, visos lietuvių Tautos vardu. Bažnyčia kainuosianti apie 5 milijonus litų (\$500,000). Lietuvos bedieviai nedrįsdami priešintis gražiam sumanymui, išskėlė kitą sumanymą, kad katalikiškąjį sugriauti. Jie butent nutarė, kad reikia statyti ne bažnyčią, bet paminklą nežinomam knygnešiui. Nes knygnešiai, rusams persekiojant, sužadino knygomis iš užsienio lietuvių dvasią. Ir tai tiesa. Tat geriausia butų statyti Nepriklausomybės paminklą taip: pastatyti didelę bažnyčią; o priešais iš lauko, dvi stovyli. Vieną — nežinomam knygnešiui, kitą nežinomam kareiviui. Nes knygnešis žadino dvasią. Kareivis apgynė gyvybę. O visam kam Dievas gelbėjo.